

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 47

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1948 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

ΟΠΟΙΑ ΔΕΟΝ ΝΑ ΚΕ Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Πᾶσα γνῶσις καὶ σοφία, ἄνευ Θεοῦ, εἶπε καὶ τις ἰτῶν ἀρχαίων σοφῶν, εἶνε ἄκτις φωτὸς πεπηγὸς, ἀδυνατοῦντος νὰ θερμάνῃ καὶ νὰ φωτίσῃ τὴν ψυχὴν, καὶ νὰ διεγείρῃ εἰς αὐτὴν τὸν διάπυρον ζῆλον καὶ τὸν εὐγενὲς ἔρωτα πρὸς πᾶν γενναῖον καὶ ὑψηλὸν κατόρθωμα».

Συνφθὰ τούτοις ἀπεφάνθη καὶ ὁ περιώνυμος σοφὸς καὶ κοινωνιολόγος Πασχάλ τὰ ἐπόμενα:

«Οἱ ἄνθρωποι μὴ δυνηθέντες νὰ θεραπεύσωσι τὴν δυστυχίαν, τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν θάνατον ἐφάντασθησαν, ἵνα καταστῶσιν εὐτυχεῖς, νὰ μὴ σκέπτονται ποτὲ περὶ τούτων. Ἐπιβαρύνουσι οἱ ἄνθρωποι τὰ τέκνα τῶν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μὲ διαφόρους γνώσεις πραγματολογικὰς τε καὶ γλωσσικὰς, καὶ τὰ κάμουν νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἄνευ τούτων δὲν δύνανται νὰ καταστῶσιν εὐτυχῇ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἰδοὺ θὰ εἴπῃ τις εἰς παραδόξος τρόπον, ἵνα κάμῃ τὰ τέκνα τὸν εὐτυχῇ. Τὶ ἠδύναντο νὰ πράξωσι καλλίτερον, ἵνα τὰ καταστήσωσιν ἄντως εὐτυχῇ;

Ἐπρεπε νὰ παρέχωσιν εἰς αὐτὰ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον καὶ τὸ ἐνδόσιμον νὰ σκέπτονται πόθεν ἔρχονται, καὶ ποῦ ἀπέρχονται μετὰ θάνατον. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐπιδιώκουσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν σικάν τῆς εὐτυχίας καὶ φαίνονται ἄδαεῖς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως. Ὁ βίος εἶνε εἰς χορὸς, καὶ πρέπει πολὺ νὰ σκέπτηται τις πῶς πρέπει νὰ διαθέσῃ τοὺς πόδας τοῦ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀρμονίας, ἣν ἐπιδιώκει ὁ χορὸς». Τὴν ἀρμονίαν ταύτην ἔν τε τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐσωτερικῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, προσπορίζει μόνον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἥς τὰ ὑψηλὰ καὶ χαριτόβρυτα διδάγματα χρησιμεύουν ὡς πύξιν καὶ ἄγγυρα σωτηρίας διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν διαπλέοντα τὸ τοιχυμῶδες τοῦ βίου πέλαγος, καὶ καταπνυγόμενον πρὸς τὸν εὐδιδόν καὶ γαληρὸν λιμένα τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας.

Πᾶσα παρέκκλισις ἐκ τῶν διδαγμάτων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀποτελεῖ στοιχεῖον δυσαρμονίας ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου, ἐξοχόμενου εἰς ἀντίθεσιν καὶ προστρεφὴν μὲ τὴν συνείδησιν, τὸν ἀγαθὸν τοῦτον ἄγγελον καὶ ἄγγυτον φρουρὸν τῆς

ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Οὐκ ἄσκοπον δὲ οὐδὲ ἀλυσίτελές πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν θεωροῦμεν νὰ δώσωμεν ἐν περιλήψει τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἥς ἡ σημασία εἶνε τόσῳ ψυχοφελής, ὥστε ἀποβαίνει ἀπαραίτητος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Συνείδησις εἶνε ἡ ἐνδόμυχος συναίσθησις καὶ ὑπαγόρευσις τοῦ πνεύματος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀπαύγασμα τῆς θείας βουλῆς καὶ ὑπερεκχείλισμα τῆς ἀγαθότητος καὶ Μακαριότητος τοῦ Θεοῦ. Προώριστα δὲ οὗτος διὰ τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ νὰ καταστῇ μέτοχος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν Οὐρανοῖς, ὡς συγκληρονόμος τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ τὴν προσαγωγὴν ἔσχε πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν (Ρωμ. 5. 2.).

Οὕτω ἡ συνείδησις διδάσκει εἰς τὸν ἄνθρωπον οἶαν ὑψηλὴν ἀξίαν καὶ τιμὴν ἔχει οὗτος ὡς δημιουργημα τοῦ Θεοῦ νοερὸν καὶ πνευματικόν, καὶ ὅτι οὗτος προώριστα οὐχὶ κυρίως διὰ τὴν γῆν ταύτην, τὴν παροδικὴν καὶ πλήρη θλίψεων καὶ πικριῶν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Οὐρανούς ἐνθα ἡ αἰώνιος ζωὴ καὶ ἀληκτος μακαριότης τοῦ Θεοῦ. Ἡ συνείδησις τὸ θεσπέσιον ταῦτο καὶ θεῖον δῶρον, τὸ ἔμφυτον ἐν τῇ ψυχῇ, τρέφεται καὶ ζωογονεῖται διὰ τῶν διδαγμάτων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἡθικῆς, ἐξωθεῖ δὲ καὶ καρπογονεῖ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τῆς μεταδιδομένης διὰ τῶν Μυστηρίων, καὶ παραγούσης τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς. Καρπὸς δὲ ἀγλαὸς τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως εἶνε ἡ νέκρωσις πάντων τῶν χαμαιζήλων σαρκικῶν παθῶν, καὶ τῶν ταπεινῶν τῆς ψυχῆς δοξέων καὶ ἐγωϊστικῶν δομῶν. Τοῦ ὑψίστου δὲ τούτου δώρου καὶ ἀγαθοῦ τῆς ψυχῆς εὐμαρουσίν τούτου τυγχάνουσιν ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως χριστιανικῆς, χορηγούσης εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, δι' ἣς κατορθώνει ὁ ἄνθρωπος νὰ νικήσῃ τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ πρωταγωνιστῇ εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργίαν. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ὁ θεῖος Παῦλος γράφων πρὸς Ἐφεσίους σιμίστῃ εἰς τοὺς γονεῖς, ὅπως ἐκτρέψωσι καὶ ἐκπαιδεύωσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοῦ-

θεοῖα Κυρίου. (Ἐφεσίους 6. 4.).

Ἐπανερχόμενοι ὅθεν ἐξέβημεν λέγομεν, ὅτι ἡ παιδαγωγικὴ καὶ σχολικὴ μόρφωσις τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας δέον νὰ φέρῃ τὸν τύπον τῆς Ἑθνικῆς ἀγωγῆς, καὶ τὴν σφραγίδα τῆς θρησκευτικῆς μορφῆς, τῶν δύο τούτων ὑψηλὴν χαρακτήρουν πίσης ὑγιoῦς διδασκαλίας καὶ Ἑλληνοχριστιανικῆς παιδαγωγίας. Αὐστραχῶς ὅμως ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρξαντο νὰ ἐισχωρῶσιν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας αἱ ὀθνεῖαι καὶ ἡθοφθόροι διδασκαλῖαι τῶν ἀθέων καὶ τῶν ὀλιστῶν, αἵτινες διεισέδυσαν καὶ μέχρι τοῦ περιβάλλοντος τῶν σχολείων καὶ τῶν λοιπῶν μορφωτικῶν φυτωρείων, τείνουσαι νὰ ἀποξενώσωσι τὴν σπουδάζουσαν ἑλληνικὴν νεολαίαν τοῦ ἰδιαίχοντος ἐθνικοῦ χαρακτήρος, καὶ νὰ μαραινῶσι τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς θρησκείας τῆς πατρίδος, εἰς ἃ ὀφείλεται ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ὡς κατακλεῖδα τῶν λεγομένων ἡμῶν ἀναφέρουμεν ὅσα σχετικῶς ἀπεφάνθη εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων καθηγητῶν καὶ μύστων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς ἰδεολογίας Δ. Βερναδάκης διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα. Οὗτος, ἀποδυρόμενος τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, εἶπε τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα λόγια :

Καὶ ὅμως ἡ πίστις αὕτη τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ κάλλιστον γνῶρισμα καὶ κόσμημα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ὅπως ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ Πατρίς, οὕτω καὶ ἡ θρησκεία, ἔπρεπε νὰ ἀναξωπυρῇ τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων. Διότι ἡ πίστις αὕτη τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀγία εἶνε ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ κάλλιστον θρέμμα καὶ γαλόχημα τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας λέγω ὅτι λαὸς οἷος ὁ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, ἐμμένων πιστὸς εἰς τὸ πάτριον θρήσκευμα, καὶ διασώζων τὰ ἀγνὰ καὶ πατροπαράδοτα ἥθη καὶ ἔθιμα, δύναται νὰ ἀπενίξῃ θαρραλέως πρὸς τὸ μέλλον, εἰν μόνον δὲν ἐκλόνισε τὴν εἰς Χριστὸν πάτριον πίστιν αὐτοῦ ἡ ἡμιμάθεια καὶ αἱ περὶ ἠθικῆς αὐτονομίας τῶν λαῶν γίμαιραι τῶν μορφῶν καὶ δοκιμασιῶν ἀνδρῶν, καὶ δὲν ἐμόλυνε τὰ ἀγνὰ του ἥθη τὸ δυσῶδες ρεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἑξαχρειώσεως τῶν ἡθῶν.

† ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν
Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ταπεινότης ἡμῶν, γενομένη καὶ ποτὶνία Σύνοδος, δὲν θὰ ἐπεχειρῇ ἐν τόσῳ ἀποφαστικῶν διαβήματι, ἂν τοῦτο δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ἡθικὸν γόητρον καὶ Ὁρθόδοξον κύρος τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινα ἐκ βάθρων διέσειεν εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος ἡ μονομερὴς καὶ ἀντικανονικὴ μεταβολὴ τοῦ εορτολογίου, ἡ διασπάσασα τὴν εορτολογικὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, ἀντλεῖ τὸ ἡθικὸν καὶ Ὁρθόδοξον κύρος αὐ-

τοῦς θεοῦς καὶ Ἱεροῦς Κανόνας, οὓς ἐδέσπασαν ἐν Ἀγίῳ πνεύματι αἱ 7 Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τὰ θεόπηκτα καὶ ἀλόβητα ταῦτα πρῆξι τοῦ θεοῦ καὶ Ὁρθοδόξου πνεύματος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Πρὸς φροῦρησιν δὲ καὶ προάσπισιν τοῦ τιμαλφοῦ θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τῆς λύμης τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς λώβης τῆς κακοδοξίας οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες, ἀφ' οὗ ἐν Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Σύνοδοις, ἀπεκρυστάλλωσαν τούτον εἰς Δογματικὰ Σύμβολα καὶ Κανόνας, κατωχύρωσαν τὴν ἀλόβητον τήρησιν καὶ φυλακὴν τούτου ἐκ μέρους τῶν πιστῶν διὰ ἀναθεμάτων καὶ φοικτῶν ἀρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ συγκροτήσαντες τὰς Οἰκουμενικὰς Σύνοδους θεόλεκτοι Πατέρες διέγνωσαν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ πνεύματος αὐτῶν λίαν ἐνωρὶς τὸν κίνδυνον, ὃν θὰ διέτρεχεν ἡ Ὁρθόδοξία ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀύσεως, διὰ τοῦτο καὶ ἡγειραν δίληπτον προμαχῶνα καὶ προπυργίον τοὺς φραγμοὺς τῶν Κανόνων καὶ τῶν Συνοδικῶν διατάξεων, δι' ὃν χωρίζεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν κακοδόξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀύσεως, καὶ διακρίνεται ἐπισθητῶς ἡ διαφορὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὴν κακοδόξιας. Ἐνα ἐκ τῶν προμαχῶνων τούτων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν εορτολόγιον ὅπερ χωρίζει τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰς αἰρετικὰς τοιαύτας εἰς τὸν εορτασμὸν τῶν εορτῶν καὶ τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν, καὶ οὕτως εἰς τοὺς ἀπλουστερώς τῶν πιστῶν τὴν ἐννοιαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαφορᾶς τοῦ Ὁρθοδόξου ἀπὸ τοῦ αἰρετικοῦ καὶ κακοδόξου.

Διὸ καὶ ἡ κατάλυσις τοῦ εορτολογικοῦ τούτου προχώματος ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι παρέχει μίαν ἡθικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἐγκαύχησιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀύσεως, ἀνοίγει καὶ μίαν ἐπικίνδυνον ἀτραπὸν, ἀγούσαν εἰς τὴν ἀκαθαιρέτην Ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς Αἰρετικούς, καὶ δὴ τοὺς καθολικούς, οἵτινες γῆν καὶ θάλατταν περιέρχονται, ἵνα ποιήσωσιν ἓνα προσῆλκτον. Ἡ εὐθύνη ἡμῶν, σεβασμοὶ πατέρες, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας εἶνε μεγάλη, διότι εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν τυγχάνει ἐμπεμπιστευμένη ἡ Ἱερὰ καὶ τιμαλφὴς παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥς ἡ ἀλύμαντος καὶ ἀπαραμέωτος τήρησις διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀποτελεῖ τὴν δικαίαν ἐγκαύχησιν καὶ τὸ περὶβλεπτον σέμνωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τοὺς χαλεποὺς καὶ κρισίμους τούτους καιροὺς, καθ' οὓς γίνεται συνοχὴ ἐθνῶν καὶ πολιτειῶν, καὶ ἀπειλεῖται ἡ ἀνατροπὴ τῶν πολιτικῶν, θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν καθεστώτων, ἀπατεῖται, εἴπερ, ποτὲ καὶ ἄλλοτε, νὰ φρουρῶμεν ἀνυστάκτως καὶ ἀγρύπνως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπαύσεων τῆς Ὁρθοδοξίας διότι καὶ ἡ ἐκπόρθησις τούτων ὑπὸ τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας θὰ μειώσῃ μεγάλως τὴν θείαν ὑπόστασιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, δὲν εἶνε ζήτημα χρόνου καὶ ἡμερομηνίας διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ζήτημα ἐνότητος καὶ οἰκουμενικῆς παρατάξεως καὶ ἀμύνης τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας, τῆς ἐκ τῆς ἐκπροσωπομένης ὑπὸ τῆς Αὐτικῆς Ἐκκλησίας. ἵνα δι' ὅ-

καταρρίψη τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ προπύργια τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἐν τέλει συλίσῃ καὶ αὐτὸν τὸν τιμιολογὴ μαργαριτην τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀκολουθεῖ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΣ

Πρότυπον πάσης ἀρετῆς δι' ὅλου τοῦ βίου ἀνεδείχθη καὶ εἰς ὑψιστον βαθμὸν ἠθικότητος ἀνῆλθεν ὁ περικλεῆς φιλόσοφος καὶ ἀκραφνῆς πατριώτης, ὁ νῦν βαφέως τινὸς τῆς Βοστώνης Φραγκλίνος, ὅστις χρηματίας κατ' ἀρχὰς κηροποιὸς καὶ μετέπειτα τυπογράφος, ἐξέδωκε τὰς πρώτας ἐν Ἀμερικῇ ἐφημερίδας, ἴδρυσεν τὰ πρῶτα ἐν αὐτῇ Χαρτοποιεῖα, ἀνεκάλυψε τὴν ταυτότητα τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ τοῦ κεραυνοῦ, ὑπῆρξε παρὰ τὴν μητροπόλιν ὁ εὐτολμος ἀντιπερσώποκος τῶν ὑποταταγμένων αὐτῇ ἀποικίων, ἀνεδείχθη μετὰ τοῦ Οὐάσιγκτον εὐεργέτης τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος καὶ ἐπὶ τέλους ἀφ' οὗ ἐπὶ ὀγδοήκοντα τέσσαρα ἔτη διηλθεν εὐεργετῶν ἀπέθανεν τελειώσας τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀμέριστον ἐκτίμησιν τῶν δύο κόσμων.

Κατὰ τὴν νεότητά μου, λέγει ὁ ἱδιος, συνέλαβον τὸ παράτολμον καὶ δύσκολον σχέδιον νὰ φθάσω εἰς τὴν ἠθικὴν τελειότητα.

Ἐπεθύμουν νὰ ζῶ χωρὶς νὰ διαπράττω σφάλμα τι καὶ νὰ διορθωθῶ ἐξ ἑλίων ἐκείνων τῶν ἐλαττωμάτων. εἰς τὰ ὅποια μὲ παρέσυρε εἴτε φυσικὴ κλίσις, εἴτε συνήθεια, ἢ ἡ κοινωνία. Ἀφ' οὗ ἐγνώριζον τί εἶναι καλὸν καὶ τί κακόν, δὲν ἔβλεπον διὰ ποῖον λόγον, δὲν θά ἡδυνάμην πάντοτε νὰ πράττω τὸ μὲν καὶ ν' ἀποφεύγω τὸ ἕτερον. Ἀλλ' ἐνόησα ὅτι ἀνέλαβον ἔργον πολὺ δυσκολότερον παρ' ὅσον ἐφάνταζόμην.

Καθ' ὃν χρόνον κατέβαλλον ὅλην μου τὴν προσοχὴν καὶ τὴν προσπάθειαν ἵνα προφυλαχθῶ ἀπὸ τίνος σφάλματος ἐνέπιπτον συχνά εἰς ἕτερον. Ἦ συνήθεια ἐπωφελίτου στιγμῆς τινὸς ἀπροσεξίας καὶ ἡ ῥοπή πρὸς τὸ ἐλάττωμα ἀπεδεικνύετο ἐνίοτε ἀνωτέρα τοῦ λογικοῦ.

Τέλος κατενόησα ὅτι ἡ καθαρῶς θεωρητικὴ πεποιθσις ὅτι συμφέρον ἔχομεν νὰ εἴμεθα τελειῶς, ἐνάρετοι, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν ὀλισθημάτων. Πρέπει νὰ παραιτηθῶμεν τῶν κακῶν ἑξέων, ν' ἀποκτήσωμεν ἀγαθὰς διαθέσεις καὶ νὰ στερεώσωμεν ταύτας, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ἔχωμεν διαγωγὴν ὁμοίου ὁμοίωρον, εὐθύτητα ἀδιόπτωτον. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν σκοπὸν ἠκολούθησα τὴν ἀκόλουθον μέθοδον.

Κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἀρετῶν, τὴν ὁποίαν εὗρον εἰς διάφορα βιβλία, ὁ κατάλογος αὐτῶν ἦτο μᾶλλον ἢ ἦτο μακρὸς κατὰ τὴν ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν οἱ συγγραφεῖς ἀπέδιδον εἰς τὰς λέξεις τὰς δηλούσας τὰς ἀρετάς. Χάρην εἰλικρινείας ἐγὼ προσετίμησα περισσοτέρας λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη νὰ ἐκφράζῃ στενωτέραν ἔννοιαν. Συνήθρισα λοιπὸν οὕτω δέκα καὶ τρεῖς ἀρετάς, τὰς ἐξῆς: ἐγκράτειαν, σωπὴν, τάξιν, ἀπόφασιν, λιτότητα, φιλοπονίαν, εἰλικρίνειαν, δικαιοσύνην, μετριοπάθειαν, καθαριότητα, ἡσυχίαν, ἀγνείαν καὶ ταπεινοφροσύνην καὶ παρ' ἐκάστην τούτων κατέγραψα ἐν παράγγελλμα εἰς δέλωσιν τῆς ἐννοίας, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον.

Σκοπὸν δ' ἔχων ν' ἀποκτήσω τὴν ἔξιν τῶν ἀρετῶν ὅλων, ἐθεώρησα ὅτι ὁ ἀσφαλέστατος πρὸς τοῦτο τρόπος ἦτο νὰ μὴ διασπῶ τὴν προσοχήν μου φέρων ταύτην πρὸς ὅλας τὰς ἀρετάς ταυτοχρόνως, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ νὰ συγκεντρώσω ὅλας μου τὰς προσπάθειάς εἰς τὴν ἀσκήσιν μιᾶς μόνης ἀρετῆς, ἔπειτα δέ, εὐθὺς ὡς θὰ ἐγινόμην κάτοχος αὐτῆς, νὰ μεταβαίνω εἰς ἄλλην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Πρώτην δὲ ἀρετὴν ἔθην τὴν ἐγκράτειαν, διότι αὕτη παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον νηφαλιότητα καὶ διαύγειαν πνεύματος ἀπαρατήτους εἰς τὸν θέλοντα νὰ ἐπαγορεύῃ, νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμος καὶ εἰς προσοχὴν πρὸς καταπολέμειν τῆς συνεχοῦς ἐφόδου ἀπρηξαιωμένων ἑξέων καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλως ἐπερχομένων ἰσχυρῶν πειρασμῶν. Μετὰ τὴν στερεάν κτήσιν τῆς ἀρετῆς ταύτης ἡ σωπὴ ἀπέβαινεν εὐκολωτέρα. Καὶ ταύτην ἔταξα δευτέραν, διότι ἐξ ἴσου ἐπεθύμουν ν' ἀποκτήσω γνώσεις

καὶ νὰ προκόψω εἰς τὴν πρᾶξιν τῶν ἀρετῶν, θεωρῶν ὅτι εἰς τὰς συναναστροφὰς περισσότερα μανθάνει τις διὰ τοῦ ὁτιὸς ἢ διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλάγῃ τῆς ἑξέως, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ ὁμιλῶ περὶ ταπεινῶν πραγμάτων καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ εὐφρολογῶ διὰ λογοπαγνίων, γινόμενος εὐχάριστος εἰς τοὺς ἐπιπολαίους μόνους. Ἠλπίζον δὲ ὅτι διὰ τῆς σωπῆς τῆς μετ' αὐτὴν τάξεως θὰ εἶχον περισσότερον χρόνον πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ σχεδίου μου καὶ τῶν μελετῶν μου.

Καὶ ἐν ἔπειτα κατέρθουν νὰ λάβω τὴν ἔξιν τῆς ἀποφάσεως, θ' ἀπέκτων τὴν ἀναγκαίαν ἐπιμονὴν εἰς κτήσιν καὶ τῶν ἐπιλοίπων ἀρετῶν, ἐλπίζον ὅτι ἡ λιτότης καὶ ἡ φιλοπονία, ἀπαλλάττουσά με τοῦ χρεοῦς, τὸ ὁποῖον ἀκόμη μ' ἐπεβάρυνε καὶ εἰσάγουσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν ἀνείσιν καὶ τὴν ἀνεξαρετησίαν, θὰ μοῦ διηκόλυνον τὴν ἀσκήσιν τῆς εἰλικρινείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν.

Εἶναι καλόν, ἐπιλέγει, νὰ μάθωσιν οἱ ἀπόγονοί μου ὅτι εἰς τὸ σύστημα τοῦτο ὀφείλει ὁ προπάτωρ αὐτῶν τὴν διαρκὴ τὴν σταθερὰν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του μέχρι τοῦ ἐβδόμηκοστοῦ ἔννατου ἔτους τῆς ἡλικίας, καθ' ὃ γράφει τὰς σελίδας ταύτας. Ἰσως ἡ θεία πρόνοια νὰ ἐπιφυλάσῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἀτυχήματα εἰς τὸ μέλλον· ἀλλ' ἐάν τοῦ συμβῶσι τοιαῦτα, ἡ ἀνάνησις τῆς εὐτυχίας, τῆς ὁποίας ἀπέλαυσε, θὰ τοῦ δώσῃ ἀρκούσαν δύναμιν, ἵνα ὅπου νῆ ταῦτα μετὰ καρτερίας. Εἰς τὴν ἐγκράτειαν ὀφείλει τὴν διαρκὴ τὴν ὑγίαν καὶ τὸν καλὸν ὁργανισμόν, τὸν ὁποῖον ἀκόμη διατηρεῖ. Εἰς τὴν λιτότητα τὴν φιλοπονίαν ὀφείλει τὴν εὐπορίαν καὶ τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἐνωρίς, καὶ αὐτάς τὰς γνώσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἡδυνήθη ν' ἀποβῇ χρήσιμος πολίτης καὶ ν' ἀποκτήσῃ ἱκανὴν ὑπόληψιν καὶ φήμην μεταξὺ τῶν σοφῶν. Εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς πατρίδος του καὶ τ' ἀξιώματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐτιμήθη.

Τέλος δὲ εἰς τὴν ἐπίδρασιν ὅλων ὁμαῶ τῶν ἀρετῶν τούτων, ἔστω καὶ ἀτελῶν, τὸν ὁμαλὸν του καὶ ἡρεμον χαρακτήρα καὶ τὴν εὐθυμὸν ζωηρότητα εἰς τὰς συνομιλίας ἀτίνα καθιστῶσιν ἐτι περιζήτητον τὴν συναναστροφὴν του καὶ εὐχάριστον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς νέους φίλους του Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι τινὲς τῶν ἀπογόνων μου θὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμά μου καὶ θὰ καρποθῶσι τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄφελος.

Ο ΕΠΙΟΡΚΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΣ

Μίαν μεγάλην πυρορροοῦσαν κοινωνικὴν πληγὴν παρουσιάζει ὁ ἐπίορκος, ἐκείνος ὅστις δὲ τηρεῖ τὸν ἅλαξ ἐλ' αὐτοῦ δοθέντα ὄρκον, καὶ ὁ ψευδὴς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ ἄλλων ἀρχῶν ὁμνῶν.

Διὰ τὴν ὁρίζεται ψευδῶς ὁ μάρτυς, ἀπατῶν τὴν δικαιοσύνην; Διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν κατηγορούμενον, ὃν τοσαῦτα ἐπιβαρύνουν ἀξιόπονοι προάξαις. Προσπαθεῖ δηλαδὴ ὁ ψευδομάρτυς δι' ἐνὸς ἐγκλήματος ἑτερον νὰ καλύψῃ ἑγκλημα! Διὰ τῆς ψευδορκίας περιφρονεῖ τοὺς νόμους, ἀπατᾷ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐγκληματεῖ καθ' ὅλοκλήρου τῆς Κοινωνίας. Ἰδέτε τὸν ψευδορκίσαντα ἐξερχόμενον τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου. Εἶνε ὠχρόν, εἶνε πελιδνόν τὸ πρόσωπόν του. Μὴ ἴσῃ γε ὑπὸ τοῦ συνειδέτος ἐλέγχεται; Πόσον συγκινεῖ τοὺς ἀκροατὰς ἡ στιγμή ἐκείνη, καθ' ἣν θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁ μάρτυς κατὰ ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ θεοῦ νόμου διὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. 5, 30 43) οὔτε ἐπιρκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμῶσαι ὅλους· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος τοῦ Θεοῦ ἐστὶν μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιον ἐστὶν τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις ἐστὶν τοῦ Μεγάλου Βασιλέως· μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὁμό-

σης, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχαν λευκὴν ποιῆσαι οὐ μέλαιναν. Ἔστω δὲ ὁ λόγος Ὑμῶν ναί, ναί, οὐ οὐ: τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἔστιν.

Ἐὰν ἀληθῶς ὁμνῇ, Ὑψιστον πρὸς τὴν πολιτείαν καὶ τὴν κοινωνίαν ἐκκληροῖ καθήκον, ἐὰν ψευδῶς, καταπατᾷ τὸς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὁ ἐπίσκοπος ὁ μὴ τηρῶν τὸν ὄρκον ὃν ὤμοσι ἐπὶ τῆς Ἁγίας Βίβλου. Καταπατῶν τὸν ὄρκον αὐτοῦ καταπατεῖ τὸ Θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, προδίδει τὴν κοινωνίαν. Ἐπιπορεῖ συνήθως χάριν ἀθεμήτων σκοπῶν, προδίδαν πίστιν, θρησκείαν, πατρίδα, ἱερὰς παραδόσεις, συνειδήσιν, καθήκον τὰ πάντα! Διὰ τοῦτο εἶνε μισητός ὁ ἐπίσκοπος. Διὰ τοῦτο τὴν ψευδοκρίαν προβλέπουν καὶ τιμωροῦσιν αὐστηρῶς οἱ νόμοι καὶ ὁ Θεῖος, καὶ τῆς πολιτείας.

ὦ, σεῖς οἵτινες πρόκειται νὰ θέσητε τὴν χειρὰ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀναλογισθῆτε ποίαν καὶ πόσῃν σημασίαν ἐνέχει ἡ πράξις σας αὕτη. Τρέμετε πρὸ τοῦ μεγάλου ἐγκλήματος τῆς ψευδοκρίας, διὰ τὸ ὅποιον αἰώνως θὰ σᾶς ἐλέγῃ ἡ συνείδησις καὶ διὰ τὸ ὅποιον ἀφεινκτῶς θὰ δώσητε λόγῳ ἐνώπιον τῆς θείας δικαιοσύνης.

Εὐλογημένη ἡ χεὶρ, ἥτις τίθεται ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν πίστει ἐπὶ τῆς Ἁγίας Βίβλου, κατηραμένα νὰ εἶνε τὰ χεῖλη τὰ προσφέροντα ψευδῆ ὄρκον!

† Πρωτοσυγ. ΑΛΕΞ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Μία Θεία καὶ Οὐρανία ἀρχίζει περίοδος, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανοῦ, ἡ περίοδος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Πολλοὶ ἀπὸ τότε, ὅτε καθιερώθη αὕτη, πολλὰς ὀνομασίας ἐχάρισαν εἰς αὐτήν. Ἄλλοι τὴν ὀνόμασαν Στάδιον, ἄλλοι κολυμβήθραν, ἄλλοι λιμένα, ἄλλοι κήπον καὶ πολλοὶ πηγὴν ἐν ἐρήμῳ, διὰ τὸν ὁδοιπόρον τῆς ζωῆς! Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν τὴν ὀνομάσῃ τις καὶ ὅ,τι ὥραϊον καὶ καλὸν ὄνομα ἢ τίτλον χρησιμοποίησιν δι' αὐτήν, τῇ ἀρμόζει καὶ ἀσφαλῶς, ὅχι μόνον δὲν θὰ παρουσιάσῃ ἀντίθεσιν ἢ ἀποτυχίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ εἶναι ἐπαρκὴς οἰοσδήποτε τίτλος, ἵνα παρουσιάσῃ τὴν πραγματικὴν αὐτῆς ἀξίαν.

Εἶναι ὥραία ἡ περίοδος αὕτη, εἶναι θεῖα καὶ ἀξιζεῖ διὰ τὸν Χριστιανὸν ὅ,τι ἀξίζει τὸ ἥμισυ τοῦ Παράδεισου.

Εὐτυχισμένοι, ὅσοι Χριστιανοὶ ἔχουν ἐκτιμῆσαι τὴν ὥραϊαν αὐτὴν περίοδον καὶ ἀναλόγως φροντίζουν νὰ ὠφελήθουν κατ' αὐτὴν ὅσῳ χρειάζεται.

Εὐτυχισμένοι ὅσοι Χριστιανοὶ, εὐρισκόμενοι μέσῃ εἰς τὸν κήπον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, φροντίζουν νὰ δρέψουν ἀπ' αὐτὸν περισσότερα εὐώδη ἄνθη ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι πλουτισμένοι, καὶ νὰ συλλέξουν περισσότερους πνευματικοὺς καρπούς, οἱ ὅποιοι μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κήπον εὐρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ.

Εὐτυχισμένοι ὅσοι Χριστιανοὶ, βαπτιζόμενοι μέσα εἰς αὐτὴν τὴν θεῖαν Κολυμβήθραν ἀποπλυθοῦν καθαροτέρα καὶ ἐξαγνίσουν τὰς ψυχὰς των μετὰ τὰ θεῖα ὕδατα τῶν ἱερῶν διδασκάλων καὶ ὑπερόχων ὕμνων καὶ προσευχῶν.

Εὐτυχισμένοι, ὅσοι προσορμισθέντες εἰς τὸν γαλήνιον αὐτὸν λιμένα ἀφομοιωθῶσι μετὰ τὴν γαλήνην καὶ κάμνουν κτήμα των αὐτὴν διὰ τὸ μέλλον, ἀποκτήσαν-

τες οὕτω τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεώς των.

Καὶ ἔτι εὐτυχισμένοι, ὅσοι Χριστιανοὶ στρατιῶται τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σπεύδουσιν ὁλόχαροι καὶ λάβωσι τὴν πανοπλίαν, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ Θεῖον ὅπλοστάσιον, ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Ναί, ὑπάρχουν καὶ ὅπλα πνευματικά, καὶ αὐτὰ εὐρίσκονται κατ' ἐξοχὴν καὶ ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸ ὅπλοστάσιον τῆς Μεγάλης αὐτῆς καὶ Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καὶ παρέχονται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ πολεμήσουν τὴν ἁμαρτίαν καὶ νικηταὶ νὰ λάβωσι ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλέως τὸν ἀμόραντον στέφανον τῆς αἰωνίου δόξης.

Συστρατιῶται, προσέλθετε εἰς τὸ πνευματικὸν ὅπλοστάσιον, ὀπλισθῆτε καὶ ἐκκινήσατε ἀποφασιστικῶς κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Σᾶς καλεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Ἀδελφοί, ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός». (Ρωμαίους ιγ. 12).

Σᾶς καλεῖ ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοὺς ὠραίους ὕμνους τῆς.

«Ἐλαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε. Ἐλαμψεν ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός» ὅπως διαπλεύσαντες τὸ τῆς νηστείας μέγα πέλαγος, εἰς τὴν τριήμερον, Ἀνάστασιν κατανήσωμεν, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ πάλιν:

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέφκεται..... ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα».

Ναί, εἴμεθα στρατιῶται ὅλοι οἱ Χριστιανοί, διότι ὅλοι ἔχομεν ἀναλάβει ἕνα πολὺ σκληρὸν πόλεμον κατὰ τριῶν ἐχθρῶν σκληρῶν καὶ μὴ φειδομένων οὐδ' ὁδῶς ἡμῶν. Τοῦτέστιν: τοῦ κόσμου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ σατανᾶ. Ὡστε ὡς στρατιῶται τοιοῦτοι, ἔχομεν ἀνάγκην νὰ μάθωμεν τὰς μεθοδίας τῶν ἐχθρῶν μας καὶ ποῖα τὰ ὅπλα τὰ πνευματικά, ἅτινα προσφέρει εἰς ἡμᾶς ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν πανοπλίαν περὶ τῆς ὁποίας τόσος λόγος γίνεται σήμερον κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν.

Αἱ μεθοδίαί τῶν ἐχθρῶν μας εἶναι τὰ ἔργα τοῦ σκότους, διὰ τὰ ὅποια ὁμιλεῖ ὁ Θεῖος Παῦλος. Ναί, τὰ ἔργα τοῦ σκότους!

Ἔργα τοῦ σκότους εἶναι ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀντικεινται εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

Ἔργα τοῦ σκότους εἶναι ὅλα ἐκεῖνα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Θεῖος Παῦλος λέγει «Αἰσχρὸν ἔστι καὶ λέγειν».

Ἔργα τοῦ σκότους εἶναι ὅλα τὰ ἔργα ἐκεῖνα ὅσα ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν ἄχοντα τοῦ σκότους καὶ δὲν τολμοῦν νὰ ἔλθουν εἰς τὸ φῶς.

Ἔργα τοῦ σκότους εἶναι κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον—οἱ κῶμοι καὶ ἡ μέθαι, αἱ κοῖται καὶ ἀσέλγεια, ἐριδαι καὶ οἱ ζήλοι.

Δηλαδή: Τὰ σημπεσία τῆς κραιπάλης καὶ τὰ ἐκβεβηχμένα ἄσματα, ἡ αἰσχρότης καὶ ἡ ἄσωτία εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μέθη καὶ ἡ κραιπάλη ρίπτουν τοὺς ἄνθρώπους καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπακόλουθα μιᾶς ζαμῆς καὶ κραιπάλης, ἄσωτίας καὶ διαφθορᾶς αἰσχροτητος καὶ σαρκωμανίας καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάθη, ἅτινα κατατρώγουν τὴν σάρκα καὶ μαυρίζουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν κάμουν οὐκλήροτέραν καὶ τοῦ γρανίτου, ἀπάνθρωπον, αἰμοβόρον καὶ αἰμοχαρῆ!

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τὰ ὅποια πρέπει νὰ γνωρίζῃς στρατιῶτα Χριστιανέ, ἵνα εὐστόχως καὶ ἀποτελεσματικῶς μάχεσθαι κατ' αὐτῶν, ὀπλισμένος μετὰ τὴν πανοπλίαν τὴν ὁποίαν, ἐὰν θέλῃς σοὺ χαρίζει ἡ Ἐκκλησία.

Ποῖα ὁμῶς τὰ ὅπλα ταῦτα τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν Πανοπλίαν; Ἀκουσε τί λέγει περὶ αὐτῶν ἡ Ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας:

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέφκεται οἱ βουλόμενοι

»ἀθλήσῃαι εἰσελθεῖτε, ἀναψώσμενος τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες δικαίως «στεφανοῦνται» καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχώμεθα, ὡς τείχος ἀρρηκτον κατέχοντες τὴν πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην· ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιὼν τοῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεταί· στέφανον παρὰ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως».

Ὁ Θεὸς Ὑμνογράφος μᾶς ἐκθέτει θαυμασιῶς τὰ δπλα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν Πνευματικὴν Πανοπλίαν, ἣτις δύναται νὰ καταφέρει βαρύτερα πλήγματα κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας τῶν δολίων.

Τείχος ἀρρηκτον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει πάντοτε νὰ εὐρισκώμεθα εἶναι ἡ Πίστις! Ἡ Πίστις εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἡ πίστις εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς, ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀθανασίαν αὐτῆς, ἡ πίστις εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἡ πίστις εἰς τὴν καθ' ὅλου Θεῖαν Διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Αὕτη ἡ πίστις εἶναι τὸ τείχος τὸ ἀρρηκτον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει πάντοτε νὰ εὐρίσκεται ὁ Χριστιανός.

Εὐρισκόμενος δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους τούτου ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχη τὴν πανοπλίαν πλήρῃ ἀποτελούμενην κατὰ τὸν Ὑμνογράφον ἐκ τῶν ἐξῆς δπλων.

Ἀπὸ τὸν θώρακα ὅστις εἶναι ἡ προσευχή, ἀπὸ τὴν περικεφαλαίαν ἣτις εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἀπὸ τὴν μάχαιραν ἣτις εἶναι ἡ νηστεία.

Θώραξ ἡ Προσευχή· νά, θώραξ ὅστις προστατεύει τὸν Χριστιανὸν ἀπὸ τὰ βέλη καὶ τὰ πεπυρωμένα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα ἐξαπολύει κατ' αὐτοῦ ἡ μανία τῶν ἐχθρῶν.

Περικεφαλαία ἡ Ἐλεημοσύνη, ἣτις ἀπαστράπτει τὰς δώρεας τῆς ἀγάπης καὶ μετὰ τὴν λάμψιν τῆς τυφλῶναι τοὺς ἐχθρούς. Μάχαιρα δυνατὴ καὶ αἰχμηρὰ ἡ νηστεία, ἣτις ἀποκόπτει εὐκόλως καὶ ριζικῶς, ὅλα τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῆς μεγάλης αὐτῆς συμμάχου τοῦ σατανᾶ, ἣτις ὁδηγεῖ τὸν Χριστιανὸν εἰς αὐτὸν σιδηροδόκιον.

Αὐτὰ εἶναι τὰ δπλα τοῦ Φωτός!

Ποῖος ἀναγνωρίζων τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τοῦ Θεοῦ Βάπτισμα δὲν θὰ σπεύσῃ πρὸς τὸ πνευματικὸν ὄπλοστάσιον;

Χριστιανοὶ καὶ στρατιῶται μου, ὅσοι δὲν θέλετε νὰ φέρετε ἀναξίως τὸ πολὺτιμον τοῦ Χριστιανοῦ ὄνομα, ὅσοι δὲν ἐχάσατε τὴν πίστιν μέσα εἰς τοῦ κόσμου τὴν διαφθοράν· ὅσοι βδελύτεσθε τὰ ὄργανα τοῦ κόσμου, ἀπορρίψατε τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυθήτε τὰ δπλα τοῦ φωτός. Ἐτοιμάσθητε διὰ τὴν Ἀγίαν Νηστείαν, διὰ τὴν ἀγίαν ἐγκράτειαν.

Μὴ ἀφήσετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ ὠφεληθῇτε.

Ἐμβῆτε εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Λάβετε τὴν θεῖαν πανοπλίαν καὶ γίνετε στρατιῶται τίμιοι καὶ ἐνδοξοὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ στέφανος τῆς νίκης σὰς ἀναμένει. Εἶναι λαμπρός, εἶναι φωτεινός, εἶναι ἀμάραντος μὴ τὸν ἀφήσετε εἰς ἄλλον, εἶναι δικός σας.

Ο ΟΣΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ὁ Ὁσιος Ἐφραίμ ἐγεννήθη ἐν Νισίβει τῆς Μεσοποταμίας ὑπὸ γονέων ὁμολογητῶν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐβαπτίσθη εἰς ἡλικίαν δέκα ὅκτω ἐτῶν καὶ πολὺ ἐνωρίς ἐγκαταλείψας κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἀπεσύρθη εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἐδεσσαν ἔρημον, ἐνθα ἤσκειτο εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίαν. Ἀπέβη δὲ ὁ ἐνδοξος τῆς ἐν Συρίᾳ Ἐκκλησίας πατήρ καὶ διδάσκαλος, διότι ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐμπνευσθεὶς συνέταξε πλείστας ὁσας διδασκαλίας πρὸς κοινὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ τῆς Ἐκκλησίας λαμπρότητα.

Ἐγραψε κατὰ μὲν τὸν Φῶτιον λόγους ὑπὲρ τῆς Χιλιάδας· κατὰ δὲ τὸν Σωζόμενον ἀμφὶ ἅς τριακοσίας μυριάδας ἑπὶ τῶν! Ἐγραψεν ὑπομνήματα εἰς ὅσους τὴν ἁγίαν Γραφήν. Λόγους ἀντιρρητικούς ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν, λόγους καὶ παραινέσεις καὶ ἀσκητικὰς πραγματείας, καὶ ὁμιλίας περὶ πίστεως καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ κεφάλαια, καὶ περὶ λοιπῶν ἄλλων θεολογικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων. Ἐγραψεν ἐπίσης ἐκκλησιαστικούς ὕμνους, κατὰ τὰ μέτρα καὶ τοὺς κανόνες τῆς μουσικῆς τέχνης, ἵνα παρακινήσῃ τοὺς ὁμοφύλους τοῦ Σῶρους ν' ἀπομάθωσι τὰ συντεθέντα μέλη καὶ ἀσματοῦ τοῦ αἰρετικοῦ Ἀρμονίου, τὰ ὁποῖα τότε εἰς χορὸς ψαλμῶδίας ἐψάλλοντο. Δυστυχῶς, πολλὰ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ διὰ τοῦ χρόνου ἀπώλεσθησαν· Ἐπειδὴ ἐγράφησαν εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν μερικὰ μετεγλωττίσθησαν εἰς τὴν λατινικὴν, ἐλάχιστα δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Ἀπαντα δὲ αὐτὰ τὰ συγγράμματα γέμουσι κατανύξεως· διότι ἡ ἀδιάλειπτος μνήμη τοῦ θανάτου, τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ δακρύνων καὶ τὴν καρδίαν τοῦ συντριβῆς, καὶ ἐν κατανύξει πάντοτε εὐρισκόμενος συνέγραψεν, ἔργῳ καὶ λόγῳ φρονηματίζων τοὺς μαθητάς του εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν.

Ὁ δόσιος Ἐφραίμ εἰς τὰς ἐξομολογήσεις του μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι πρὶν ἢ καταλείψῃ τὸν κόσμον καὶ ἀσπασθῇ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν εἶχεν ἀμφιβολίας περὶ ὑπάρξεως θείας προνοίας. Ἐφρόνει, ὅτι ὅλα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον συμβαίνουν καὶ ἐξελίσσονται τυχαίως καὶ αὐτομάτως, καὶ ὅτι Πρόνοια Θεοῦ δὲν ὑφθμίζει τὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνοντα.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ προγνωρίζων τὴν μετέπειτα τοῦ Ἐφραίμ καθαρὰν καὶ ἀγιωτάτην ζωὴν, καὶ τὴν ὁλόψυχον ἐπίδοσιν αὐτοῦ εἰς τὴν δι' ἔργων καὶ λόγων, εὐαρέστησιν Αὐτοῦ, καὶ ὅτι θ' ἀπέβαινε, καλῶς πληροφορούμενος περὶ τῆς Θείας Προνοίας Του, ὁ μεγαλοφύτερος κήρυξ αὐτῆς, ἰδοὺ πῶς ἐδίδασκεν αὐτὸν, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς Προνοητὴς καὶ Κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος καὶ ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνοντα τυγχάνουν ὑπὸ τῶν ἑλεγχῶν καὶ τῆς κηδεμονίας Αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὐδὲν ἀπρονόητον καὶ ἡμελημένον.

Ἡμέραν τινὰ, ὅτε ἦτο εἰς νεανικὴν ἡλικίαν καὶ εὐρίσκετο ἀκόμη ἐν τῷ κόσμῳ, ἔτυχεν ν' ἀποδημήσῃ εἰς τὰ μέρη τῆς ἐνδοτέρας Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ συνέβη νὰ συναντήσῃ ἕνα ποιμένα προβάτων, ὅστις εἰπε πρὸς αὐτόν· πού πηγαίνεις νεανίσκε; Ὁπου τύχω, ἀπήτησεν ἡ Ἐφραίμ. Μείνε μαζί μου, εἶπεν ὁ βοσκός, διότι ἐνύκτωσε πλέον. Ὁ Ἐφραίμ συγκατετέθη νὰ διανυκτερεύσῃ πλησίον τοῦ ποιμένος. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅμως, ἔπειδὴ ὁ βοσκὸς ἐκοιμήθη ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐμέθυσεν, ἦλθον λύκοι καὶ διεσπάραν τὰ πρόβατα. Τὴν ἐπαύριον ἦλθον οἱ κύριοι τῆς ποιμνῆς καὶ ἰδόντες τὰ γεγονότα ἀπέδωκαν τὴν αἰτίαν εἰς τὸν Ἐφραίμ, τὸν ὁποῖον ἀμέσως ἔσυραν εἰς δικαστήριον. Ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ ὁ Ἐφραίμ ἀπελογήθη ὡς ἔπρεπε, ἀφηγηθεὶς τὰ γεγονότα ὡς συνέβησαν. Μετὰ τὸν Ἐφραίμ ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ εἰσῆλθον πρὸς δίκην καὶ ἑτερός τις κατηγορούμενος ἐπὶ μοιχείᾳ τὴν ὁποίαν δὲν διέπραξεν. Ὁ κριτὴς μηδὲν προσοχὴν εἰς τὰς ἀπολογίας ἀμφοτέρων τῶν κατηγορουμένων διέταξεν ἀμφοτέρους νὰ ἀχθῶσιν εἰς φυλακὴν. Ἐντὸς τῆς φυλακῆς ἐφυλάσσετο καὶ ἑτερός τις, γεωργὸς τὸ ἐπάγγελμα, κατηγορηθεὶς ἐπὶ φόνῳ, ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον δὲν διέπραξεν. Οὕτω οὖν τρεις ἐκρατοῦντο ἐν φυλακῇ διὰ πράξεις ἀξιοποίνους, τὰς ὁποίας ἄλλοι διέπραξαν καὶ ἀντ' αὐτῶν οὐτοὶ ἐτιμωροῦντο. Μέσα εἰς τὴν φυλακὴν παρέμειναν ἑπτὰ ἡμέρας. Κατὰ δὲ τὴν ὀγδόην βλέπει ὁ Ἐφραίμ εἰς τὸν ὕπνον τοῦ τινά, ὅστις τοῦ εἶπε· Συλλογίσου ὅσα ἐοκέφθης καὶ ἔπραξες, καὶ θὰ ἴδῃς τὴν Πρόνοιαν· ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου δὲ θὰ ἐννοήσῃς ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δύο οὐχὶ ἀδίκως πάσχουσιν ἀλλὰ καὶ οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι δὲν θὰ διαφύγῃσι τὴν τιμωρίαν.

Διυπνισθεὶς ὁ Ἐφραίμ ἐκ τῆς ὀπτασίας, ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὸν παρελθόντα βίον του διὰ νὰ εὕρῃ τὸ σφάλμα του, διὰ τὸ ὁποῖον παρεχώρησεν ὁ Θεὸς ἥδη νὰ τιμωρῆται, καὶ τὸ εὗρε. Κάποτε ἀτάκτως εἰς νεα-

νικῆν ἡλικίαν φερόμενος ἠρέθισε μίαν δόμωλιν ξένου πτωχοῦ τινος ἀνθρώπου, ἣ ὅποια αἰφνιδιασθεῖσα ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ταύτην δὲ εὐρόν θηρίον κατεσπάραξε. Τότε προέτρεψε καὶ τοὺς δύο ἄλλους νὰ ἐρευνησωσι τὰ πεπραγμένα τοῦ βίου των, διὰ νὰ εὐρωσι καὶ αὐτοὶ τὴν αἰτίαν τῆς τιμωρίας των.

Πράγματι, μετὰ ἐπιστομένην αὐτοέρευναν ὁ γεωργὸς ἐνεθυμήθη, ὅτι ἡμέραν τινὰ εἶδεν ἀνθρώπον πνιγόμενον ἐν ποταμῷ, καὶ δυνάμενος νὰ τὸν βοηθήσῃ δὲν τὸν ἐβοήθησε. Ὁ δὲ ἄλλος ἐνεθυμήθη, ὅτι κάποτε τὸν ἐδωροδόκησαν διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ψευδῶς περὶ μίας γυναικὸς χήρας, ὅτι δέθεν αὐτὴ μοιχεύει, διὰ νὰ εὐρωσι νόμιμον αἰτίαν οἱ δύο πλεονέκται ἀδελφοὶ τῆς νὰ τὴν ἀπεξενώσουσι ἀπὸ τὰ κληρονομικά της δικαιώματα ἐπὶ τῆς πατρικῆς των περιουσίας. Τότε οἱ τρεῖς συγκάθειρτοι ἐνόησαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν αὐτοὺς κατὰ τρόπον ὥστε, ἡ δικαιοσύνη Του νὰ ἀποκαθιστᾷ τὰ ἀδικήματα ἐν ἄλλοις πταίσαντας καὶ ἐν ἁ τοῖς τιμωρηθέντας.

Πάλιν δὲ ὑπνώσας ὁ Ἐφραίμ βλέπει ἐτέραν ὀπτασίαν, καθ' ἣν πληροφρεῖται, ὅτι πρόκειται νὰ ἀπολυθῶσι τῆς φυλακῆς καὶ ἀντ' αὐτῶν θὰ εἰσέλθωσιν οἱ πταίσαντες. Πράγματι τὴν ἐπαύριον παραδόξως εἰσῆχθησαν εἰς δίκην οἱ δύο ὡς ἄνω ἀδελφοὶ τῆς ἠδικημένης χήρας, κατηγορούμενοι μὲν εἰς ὡς ὁ πραγματικὸς δράστης τοῦ φόνου, ὁ δὲ ἕτερος ὡς ὁ πραγματικὸς μοιχός, καὶ οὕτως ἀπληλευθερώθησαν οἱ δύο συγκάθειρτοι τοῦ Ἐφραίμ. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑβδομήκοντα περίπου ἡμερῶν ὁ Κριτὴς ὑπέβαλεν εἰς νέας ἀνακρίσεις τὸν ἐν φυλακῇ εἰσέτι κρατούμενον Ἐφραίμ καὶ πληροφορηθεὶς ἀκριβῶς τὰ συμβάντα τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀπῆλλαξεν αὐτὸν τῆς κατηγορίας καὶ ἀπέλυσε τῆς φυλακῆς. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα τῆς ἀπολύσεώς του ὁ Ἐφραίμ βλέπει ἐτέραν ὀπτασίαν καθ' ἣν ἀνὴρ τις, λέγει πρὸς αὐτόν: «Υπέστρεψον εἰς τὸν τόπον σου καὶ μετανόησον περὶ τῆς ἀδικίας, πεισθεῖς, ὅτι ἔστι τις ὃ τὰ πάντα ἐφορῶν ὀφθαλμός.»

Ἀρχιμ. Χρυσόστομοι Ναυόλινγ

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΦΙΛΟΘΕΗΣ, ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια ἡ Ἀγία μάργυς ἀναιμάκτος, καθὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ὁ Μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ πάλιν μετὰ πολλῶν ἐτῶν περιόδους ὁ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ὁ Παλαμάς.

Τέτοια περιστατικά ἄραγε νὰ ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἀγίαν καμμίαν ψυχρότητα, ἢ ἀμέλειαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς; οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἐκτοτε πάλιν ἡ παμμακάριστος τῶν μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανομένη, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινομένη, δὲν ἔπαινε καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰς συνευρισμένας τῆς ἀγαθοεργίας, οὐ μόνον τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆς κατακοσμοῦσα μὲ ὅλην τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων, τοὺς μὲν ἐπιστηρίζουσα εἰς τὸ καλόν, τοὺς δὲ βελτιοῦσα καὶ εἰς μετάνοιαν ἄγουσα διὰ τοῦτο καὶ ἀποστολικῶς διεπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Κέα, ἔνθα πρὸ πολλοῦ εἶχεν οἰκοδομημένον Μετόχιον διὰ νὰ ἀποστείλῃ τὰς μοναζούσας ἐκεῖνας Παρθένους, ὅπου εἶχον φόβον ἀπὸ διαφόρους αἰτίας νὰ διατρίβωσιν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπιμείνασα ἐκεῖ χρόνον συχνόν, καὶ τὰς ἀσκουμένας ἀδελφὰς θαυμάσιως κατηχήσασα εἰς τῆς μοναδικῆς ζωῆς τὴν ἀκρίβειαν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὴν ἀριθμίσῃ πλέον τὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς ἐνθεα κατορθώματα; τὴν εἰς τοὺς δεομένους ἀφροσύνην, τὸ φιλόξενον τὰς παννυχίους στάσεις, τὴν ἀκραν ἐγ-

κράτειαν; οὕτως οὖν ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ τελείως τὸν ἑαυτῆς βίον ρυθμίσασα, ἡξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ ἔλτλη καὶ θαυμάσια, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν εἰπεῖ ἐν εἰς μαρτυρίαν.

Νεανίας τις ποιμὴν προβάτων, δεδομένος ἐκ νεαρῆς ἡλικίας εἰς κλεψίας καὶ ἄλλας ραδουργίας, κατὰ Θεοῦ παραχόρησιν κατεκρατήθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ὅθεν γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος ἐφέρετο εἰς ὄρη καὶ σπηλαία, θέαμα ὄντως ἐλεεινόν· πολλάκις δὲ ἤρχετο εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐσύχναζεν εἰς τὰ πέριξ Μοναστήρια διὰ νὰ εἶρῃ ἱατρείαν τοῦ πάθους του, πλὴν εἰς μάτην· τέλος πάντων ἡ ὅποια εὐσπλαχνισθεῖσα αὐτόν, διὰ συντόνου καὶ ἑκτενοῦς προσευχῆς τὸν ἐλύτρωσε τῆς διαβολικῆς ἐκείνης μαστιγῆς, καὶ νουθετήσασα αὐτὸν ἱκανῶς τὸν ἐκουρέυσε καὶ Μοναχόν, καὶ οὕτως ἐπέβρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν μετάνοιᾳ τε καὶ ἀσκήσει, θαυμάζομενος ὑπὸ πάντων. Πολλοὶ λοιπὸν τόσον ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῶν πέριξ κομῶν ἀκούοντες τὴν φήμην τῆς Ἀγίας, προσερχόμενοι ἐλάμβανον ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἱατρείας ὅθεν διὰ τὴν τοιαύτην ἐνόχλησιν, καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν μοναζουσῶν, ὅπου καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἠΐξανον καὶ ἑστενοχωρεῖτο τὸ Μοναστήριον, ἐπαρκαμένη ἡ Ἀγία καὶ ἀποδόμησε καὶ ἕτερον μακρὰν ὀλίγον τῆς πόλεως εἰς τόπον λεγόμενον Πατήσια, πρὸς τελειότεραν ἡσυχίαν τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸ ὅποιον συγχάζουσα συνεφιλοσόφει καὶ συνησκεῖτο μετὰ τῶν ἐπ' αὐτὴν ὅπως δὲ ἡξιώθη ἡ Ἀειμνήστος καὶ μαρτυρικοῦ ἥδη τέλους, ἀκούσατε.

Τῶν ἐκ τῆς Ἀγίας τινὲς τρέφοντες πρὸ πολλοῦ κατ' αὐτῆς μῖσος καὶ ἔχθραν ἀνήκουστον διὰ τὰς αἰτίας ἐκεῖνας ὅπου ἐν προοιμίῳ εἰρήκαμεν, ἐπήγαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐν Πατησίοις εἰρημένον Μονήριον (ἔτυχε δὲ τότε νὰ ἐπιτελῆται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γερομάργου Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου, καὶ ἡ Ἀγία μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν νὰ προσμένωσι τῷ Θεῷ Ναῷ, ὁλονύκτιον ἀκολουθίαν, ποιῶσαι) καὶ εἰσπηδήσαντες κέντε ἐξ αὐτῶν, ἤρπασαν τὴν Ἀγίαν, καὶ ἀπὸ τὰς περισσὰς μαστιγῶν καὶ τὰ τραύματα τὴν ἄφησαν σχεδὸν ἡμιθανή.

Ἡ δὲ ἐπὶ τούτῳ πολλὰς εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέμφασα, μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τῶν πληγῶν ἐκείνων, ἐδέξατο τὸ μακάριον τέλος, καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὰς Οὐρανίους Χοροστασίας κατὰ τὸ χιλιεστὸν πεντακοσιοστὸν ὁδοποιηστὸν ἑννατον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς δεκάτην ἑννάτην.

Μετὰ δὲ εἰκοσιν ἡμέρας τῆς αὐτῆς κοιμήσεως εὐωδίασεν ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ σῶμα αὐτῆς· ὁμοίως καὶ τῆς Ἀνακομιδῆς μετὰ ἐνιαύσιον παραδρομὴν γενομένης, εὐρέθη τὸ τίμιον αὐτῆς Λείψανον σφον καὶ ἀκέραιον, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, καὶ μύρον εὐώδους μεμεστωμένον εἰς λαμπρὰν ἀπόδειξιν τῆς θαυρέστου αὐτῆς καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς, ὅσων τε καὶ αἶνον τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγίου Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν καὶ κύχημα τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως. (1)

(1) Ἐσχάτως δὲ τῷ 1889, ὑπὸ τοῦ θεολόγου τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γ. Λαμπάκη, ἀνασκαφῶν γενομένων, εὐρέθησαν ὑπογείως διάφοροι χριστιανικοὶ τάφοι, ὑπόγειον ἁγίασμα, χριστιανικὰ ἐπι-

Αὐτὰ εἶναι ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τῆς αὐδίου καὶ ὄντως Φιλοθέου Φιλοθέης τὰ ἐνδεα κατορθώματα, τὴν ὁποίαν ἂς ἀγωνίζεσθαι καθ' ἑναὶ νὰ μιμηται τὸ κατὰ δύναμιν ὁ μὲν τὸ εἰς τοὺς δεομένους αὐτῆς κοινωνικὸν καὶ εὐμετάδοτον, ὁ δὲ τὸ ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι καρτερικὸν καὶ εὐχάριστον· ἄλλος τὸ ἐν νηστεαῖς καὶ προσευχαῖς οἷον ἀσώματόν τε καὶ αἰ-
 λον· καὶ ἄλλος ἄλλο, ὥς ἕκαστος ἔχει κλίσεως καὶ δυνάμεως· καὶ ἂς μὴ προσφαιζόμεθα προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, λέγοντες, ὅτι τάχα αὐταὶ αἱ θεάρεστοι καὶ ἐνάρετοι πράξεις ἐγίνοντο τὸν τότε καιρὸν, καὶ τώρα ἡ φύσις ἡσθένησε, ἡμεῖς εἴμεθα ὑπὸ τὸν Ὁ-
 θωμανικὸν ζυγόν· αὐταὶ αἱ αἰτιολογίαι εἶναι μά-
 ταιαι καὶ διαβολικαί, Διότι ὁ Θεὸς ὡς Παντοδύνα-
 μος καὶ Πανάγαθος ἐπιστρεφόμενος πάντοτε δίδει εἰς ὅλους τὴν χάριν του, καὶ θέλει πάντας σωθῆναι, παρ' ἡ-
 μῶν δὲ μόνον τὴν προαίρεσιν, καὶ τὴν κλίσιν εἰς τὸ καλὸν ἀπαιτεῖ, καθὼς τὸ βλέπομεν καὶ ἀπὸ ἄλ-
 λα παραδείγματα, μάλιστα ἀπὸ τὴν προκειμένην Ἀγίαν. Δὲν ἦτο καὶ αὕτη φύσεως ἀσθενεστέρως, καθὸ γυνή; Δὲν ἦτον εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν τὴν σήμερον καὶ ἡμεῖς; δὲν ἀπῆντησε τόσους καὶ τόσους πειρασμούς, καὶ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον τῆς πολιτείας τῆς; ἄλλ' ὅμως κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ παραλύσῃ, καὶ νὰ ψυχράνῃ τὴν ζέσιν καὶ ἀγάπην ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἂς ἀγωνισθῶμεν τὸν δυνατόν τρόπον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεὸν κανένα καρπὸν ἀρετῆς, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ καιρὸς νὰ μετανοήσωμεν ἀνοφελῶς· ἂς ἐκριζώσωμεν κἂν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὰ πάθη ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ἀναπολόγητα καὶ παρὰ Θεῷ καὶ παρὰ ἀνθρώποις, λέγω τὸν φθόνον, τὴν κατάρχησιν, τὴν μνησικακίαν, διὰ νὰ μὴ ἡθέλαμεν γένῃ ἐνοχοὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἀλλὰ θεαρεστῶς πολιτευσά-
 μενοι, ἡθέλαμεν ἀξιοῦν τῆς ἐπουρανίου βασιλείας, χάριτι καὶ φιλάνθρωπιᾳ τῆς ὑπερφύτου καὶ πανα-
 γίας Τριάδος, καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς ὁσίας καὶ ἀπο-
 φόρου μητρὸς Φιλοθέης Ἀγίης.

ΦΙΛΟΘΕΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (3)

Κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἤμειον ἐν Ἀθήναις γυ-
 νή τις ἐξ ὀνόματος Λογία, ἡ κατὰ τὰς δοχὰς τοῦ αἰῶνος
 πτωχὴ γεννηθεῖσα καὶ ἐν ἔτει 1589 ἀποθανοῦσα
 Φιλοθέη Βενιζέλου, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Ἀγ-
 γέλου Βενιζέλου, ἥτις διὰ τὸν ὅσιον καὶ ἐλεήμονα
 βίον τῆς κατετάγη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν
 ὁσίων μετὰ θάνατον. Ἡ γυνὴ αὕτη, ὁ πρῶτος ἀντι-
 πρόσωπος τῆς ἔκτοτε καθ' ὅλους τοὺς ἐπομένους

γραφαί, πολυπληθεῖς πῖθοι, ἀρχαίας ἐποχῆς ὕδραγωγ-
 γεία καὶ πολλὰ ὀστοθῆκαι. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι εὐρέ-
 θησαν κατὰ σειρὰν διάφορα νεκρὰ λείψανα μοναζήτου-
 σῶν. Ὡσαύτως ἐν τῇ ἀνασκαφῇ ταύτῃ εὐρέθησαν καὶ
 ἄλλα διάφορα μεσαιωνικὰ ἀντικείμενα, μυροθήκαι,
 νομίσματα, κ.λ.π. ἅτινα νῦν εὐρύνονται ἐν τῷ Χριστιανικῷ
 Μουσείῳ, τῷ ὑπὸ τοῦ κ. Β. Λαμπάκη διευθυνο-
 μένῳ. Ὅπερ δὲ σπουδαιότατον, εὐρέθη ὑπὸ τοῦ ἀνω-
 τέρου θεολόγου καὶ ὑπόγειον δωμάτιον, ἀερίζομενον δι'
 ἰδίου ἀεραγωγοῦ ἐκ τοῦ φρέατος εἰς δὲ ἡ ἀγία κρύπτουσα
 ἔσωζε καὶ ἐλύτρωσε τὰς ὑπὸ τῶν Τούρ-
 κων αἰχμαλωτιζομένους χριστιανὰς νεάνιδας, καὶ εἰς δὲ
 κατερχόμενη ἡσυχάσεν ἡ ὁσία Φιλοθέη.

(2) Ἐρανισθεῖσα ἐκ τῆς «Ἐστίας» τόμος γ', σελ. 189—190 Χ. Δουκάκης.

αἰῶνας καὶ μέχρι σήμερον ἀκμαζούσης οἰκογενείας
 τῶν Βενιζέλων, ἦν κάτοχος παιδείας οὐ τῆς τυχοῦ-
 σης, τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἔσω, ἀλλὰ καὶ φανα-
 τικῆς χριστιανῆς καὶ ἐμπαθῆς τὸν χαρακτήρα μοναχῆς.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ 16ου αἰῶνος ἦλθεν
 αὕτη ποτὲ εἰς ὧν πρὸς τοὺς συμπολίτας τῆς Ἀ-
 θηναίων, διὰ λόγους ἀγνώστους· καὶ τοσοῦτον εἶ-
 χεν ἐπιπλεῖν τὴν ὁργὴν τῶν Ἀθηναίων καθ' ἑαυ-
 τῆς, ὥστε ἐδέχθη νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ὁ μετὰ ταῦ-
 τα μέγας Λογοθέτης καὶ τότε μέγα ἰσχύον ἐν τοῖς
 πατριαρχείοις Γέραξ, ὅπως καταυνάσῃ τῶν Ἀθηναί-
 ων τὴν ὁργὴν, καὶ ἀπαλλάξῃ τὴν Φιλοθέην τῶν ἐ-
 πικαιμένων δεινῶν.

Πρὸς τὸν Γέρακα τοῦτον ἔγραψε μετὰ ταῦτα ἡ
 Φιλοθέη εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, διασωθεῖσαν μέ-
 χρις ἡμῶν, ἥτις ὅσοι πολῦτιμος εἶναι διὰ τὴν γλωσ-
 σικήν τῆς ἀγίας, τόσον ἀντὶ ἐτέρου ὀλίγον συστατι-
 κὴ καὶ φιλοφρονητικὴ διὰ τε τοὺς συγχρόνους καὶ
 τοὺς καθόλου Ἀθηναίους καὶ κατοίκους τῆς Ἀττι-
 κῆς· αἱ πικραὶ ὅμως ἐν αὐτῇ ἐκφράσεις, προσέρχον-
 ται προδήλως ἐκ τοῦ πάθους καὶ τοῦ φανατισμοῦ (3)
 τῆς Ἀθηναίας μοναχῆς.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ εὐρίσκεται χειρογράφος
 παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰκονόμῳ τῷ ἐξ Οἰκονόμων· ἐξ
 αὐτῆς ἀπεσπάσαμεν τὰ ἐξῆς μέρη.

«Ἀβουλία φερόμενοι Ἀττικοὶ οὐκ οἶδασιν διὰ
 » κριὸν καλοῦ τε καὶ κακοῦ· διὸ τὰς μὲν ἀρετὰς μι-
 » σοῦσι, τὰς δὲ κακίας φιλοῦσι· τοῖς γὰρ ἀνοήτοις
 » ἐπιμεμπτα καλὰ, φησὶ πού τις τῶν σοφῶν· διὰ
 » τοῦτο οὖν καὶ αὕτη σιωπῶ πολλὰς ὕβρεις ἀκούου-
 » σα, ὡς ἤχους θαλάττης κλύδωνι μαινομένης· ἀλλ'
 » ἔγωγε τὸν ἄνω δέχομαι Κριτὴν. ὅστις οἶδε τὰ
 » φαῦλα ἐντελῆ ἀποδώσειν οὐκ ὡς νομίζουσιν οὐ-
 » τοι, αὐτοὶ ἐσμέν, ἀλλ' ὡς οἶδεν ὁ τῶν κρυπτῶν
 » γνώστης Κύριος καὶ ὁ ἀλάτρητος αὐτοῦ καὶ παντέ-
 » φρος ὀφθαλμός· ναὶ μὴ τὸν «ἀμετέρον ψυχῇ πα-
 » ράλλοντα τετρακτὸν παγὰν ἀενάου φωτός» εἰ δὲ
 » καὶ μαρτύρων χρεῖα, οὐκ Ἀθηναῖοι στήσονται·
 » ἀγοραῖον γένος, ἀχρεῖον καὶ ἄτιμον· τοῦτο δὲ τὸ
 » γένος ἀβούλευτον, ἀνόσιον, ἀναίσχυτον, βδελυ-
 » ρόν, ἀπονενοημένον, τὸ στόμα εὐλύτον ἔχον πρὸς
 » λουδορίαν, μεμψίμοιρον καὶ καρδαμογλύφον, βαρ-
 » βαρόφωνον, φιλαίτιον, φιλοτάραχον, μικρολόγιον,
 » μικρόψυχον, στωμύλον, ὑπερφύλον, ἀδύμετον, δο-
 » λερὸν, περίεργον, ἄγρυπτον ἐπὶ συμφοραῖς ἐτέ-
 » ρων· καὶ γὰρ τί ἄλλο εἰπεῖν, ἐξ αὐτῆς τῆς νεότη-
 » τος διώκον ἡμιόνους καὶ αὐτῶν ἐπιμελούμενον
 » κατὰ τὸν Ἰδομαῖον Δωῖκ, ὃν ὁρᾷται Δαυὶδ ἐν
 » νβ' ψαλμῷ;

» Πῶς δὲ οὗτοι δοῦν νοήσουσιν; ὡς γὰρ τὸ ἔρ-
 » γον βιάβαρον τούτων, καὶ ἡ γνώμη βιάβαρος· οὐ-
 » δαμῶς οὗτοι τῆς δίκης μάρτυρες στήσονται, ἀλλ'

(3) Αἱ λέξεις ἐμπαθῆς καὶ φανατικῆς δὲν ἀρμόζου-
 σιν εἰς ἀγίαν δοξασθεῖσαν παρὰ Θεοῦ διὰ τῆς βλύσε-
 ως μέρου τοῦ ἀγίου αὐτῆς λειψάνου. Τὸ νὰ λέγῃ τις
 ἀτρομήτως τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ κατηχητῇ τὴν κακί-
 αν, τοῦτο δὲν εἶναι οὐδὲ πάθος οὐδὲ φανατισμός. Ὁ
 Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁκτάκις ἐξεσφενδόνισε τὸ οὐαί!
 κατὰ τῶν Φαρισαίων καὶ Γερουσιαστικῶν καλέσας σὺ-
 τὸς ὑποκριτὰς, ψευδοὺς, ἀδίκους, μαρτυροὺς Ἀλλὰ τίς
 ποτε εἰς εἶναι ἀληθὴς Χριστιανός, ἤθελε τολμήσει
 ν' ἀπεδώσῃ εἰς τὸν ἀναμάρτητον πάθος·
 Ἀπανε. ἔπανε !!! Κ' Υ' Α'...

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτήσια δραχ. 12.000
Ἐξωτერიκῶν: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτήσια δολ. 5

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Διευθυνοὶς Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι.

- » ἔντιμοι ἄνδρες ἢ ἐλλόγιοι, συνέντες ἀλήθειαν.
» Νηλέες ἄνωθεν Ἀττικοί, οἱ τοὺς ἀρίστους ἀπώ-
» λεσαν. Σωκράτης ἀδίκως ἀπέθανε συνοφανηθεὶς
» ὑπ' αὐτῶν, καὶ Θεμιστοκλῆς ὁ τὴν Ἑλλάδα ἐλευ-
» θερώσας ἐξηλάθη, καὶ Μιλτιάδης γέρον ὢν ἐν
» δεσμοτηρίῳ ἀπέθανε. Τοιοῦτοι πολλὰς Ἀττικοί.
» Τὴν πρὸς ἐμέ σου εὐσπλαγχτίαν τεθεαμένη
» θαυρήσασα ἔγραψα ὡς φιλότατ' μοι πατρὶ κατὰ
» τῶν ἀλαζόνων.
» Βοήθει τοῖς ἐξ ἡμῶν αὐτόθι παραγενομένοις
» κοινοῖς φίλοις σοὶ τε καὶ μοι ».

ΜΙΑ ΑΘΩΩΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΙΕΡΕΩΣ ΔΙΚΑΣΘΕΝΤΟΣ ΕΠΙ ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΕΙ ΑΡΧΗΣ
Ἀριθμ. Ἀποφ. 154

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ
ΠΑΝΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Ἀντωνίου Κοζόρη
Προεδρεύοντος, Λουκᾶ Παπαϊωάννου καὶ Θεοδ. Θεο-
δωρακοπούλου Ἑρμ., Παρέδρων, κωλυομένων τῶν λοι-
πῶν τακτικῶν Δικαστῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ τῆς
19 Φεβρουαρίου 1948 παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγε-
λέως Γρηγορίου Δημητριάδου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέ-
ως Εὐθυμίου Τσακίρη, ἵνα δικάσῃ τὸν ἐπὶ ἀντιποιή-
σει Ἀρχῆς κατηγορούμενον Νικόλαον Ματθ. Κατσου-
νάκην κάτοικον Πόρου, παρόντα μετὰ τῶν συνηγόρων
τοῦ δικηγόρων Κων/νου Γαλαϊανοῦ καὶ Γεωργ. Κα-
ρούζου.

Ὁ παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελεὺς διὰ
κλητηρίου θεσπίσματος τοῦ ἐκάλεσε τὸν ἀνωτέρω κα-
τηγορούμενον ἵνα ἐμφανισθῇ σήμερον ἐνώπιον τοῦ Δι-
καστηρίου τούτου καὶ δικασθῇ ὡς ὑπάτιος τῆς ἐν αὐ-
τῷ ἀναφερομένης ἀξιοποιήσεως πράξεως.

Προκειμένης σήμερον συζητήσεως, καθ' ἣν
Ἐξετάσαν τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῆς ταυτότη-
τός του.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγελέως ἀπαγγέλλαντος συνο-
πτικῶς τὴν ἔννοιαν τῆς κατηγορίας.

Ἐξετάσαν ἐνῶρκα τοῦς μάρτυρας τῆς κατηγορίας.
Ἀκούσαν τοῦ κατηγορουμένου ἀπολογηθέντος καὶ
ἀρνηθέντος τὴν κατηγορίαν.

Τοῦ Εἰσαγγελέως προτεινάντος τὴν ἐννοχίαν τοῦ κα-
τηγορουμένου κατὰ τὸ κατηγορητήριον.

Τῶν συνηγόρων αἰτησάντων τὴν ὁμολοσίαν τοῦ κα-
λάτου τῶν.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.— Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον
Ἐπαίδῃ ἐκ τῆς ἐν γένει ἐπ' ἀκροατηρίου διεξαχθεί-

σης σήμερον ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, τῆς ἀπολογίας
τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς ἐν γένει συζητήσεως τῆς
ὁποθέσεως, ἀπεδείχθη καὶ τὸ Δικαστήριον ἐπαίση δι-
αδικασίας ἐξετέλεσεν μὲν τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένην ὑπὸ
τοῦ κατηγορητηρίου πρᾶξιν οὐχ' ἦτον ἔτι τὸ δικα-
στήριον δὲν διαβλέπει εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην τοῦ
κατηγορουμένου δολίαν πρόθεσιν, στοιχεῖον ἀπαραί-
τητον διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ προκειμένου ἀδικήματος
καὶ δέον συνεπὶς ὅπως κηρύχῃ αὐτὸς ἄθωος ἁλlei-
ψει δόλου καὶ ἐπιβληθῶσι τὰ δικαστικά ἐξοδα εἰς βάρ-
ος τοῦ Δημοσίου.

ΔΙΑΤΑΥΤΑ

Κηρύσσει τὸν κατηγορούμενον Νικόλαον Ματθ.
Κατσουνάκη, Ἰερέα, κάτοικον Πόρου Ἑρακλείου ἁ-
θῶον ἐλλείπει δόλου τοῦ δι' τὴν 19 Ἰανουαρίου 1948
ἐν Πόρῳ Ἑρακλείου χωρὶς νὰ διόρισθῃ νομίμως. Ἀν-
τεποιήθῃ Ἀρ ἣν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐπεχείρησε πρᾶ-
ξιν ἐπιτροπομένην μόνον εἰς ἐκκλησιαστικὸν ὑπαλλή-
λουν, ἥτοι χωρὶς νὰ ἔχῃ νομίμως χειροτονηθῇ ἐτέλεσε
τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐκεῖσε Ναὸν τῶν Πα-
λαισημερολογιτῶν ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Θεοφανείων, Καὶ
Ἐπιβάλλει τῷ Δημοσίῳ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ
τέλη.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλη.

Ἐν Ἑρακλείῳ τῇ 19 Φεβρουαρίου 1948

Ὁ Προεδρεύων Ὁ Γρ μματεὺς
Ἀντ. Κοζόρης Εὐδ. Τσακίρης

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἑρακλείον τῇ 29/2/1948

Ὁ Γραμματεὺς
(Τ. Σ.) Χαρ Ἰωαννίδης

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐν συνεχείᾳ προηγουμένης ἀνακοινώσεώς μας καὶ
ἐν ἀναμονῇ τῶν ἐκ μέρους τῶν παρατηρημάτων κ. λ.
ἀπαντήσεων σὺν τῇ ὑποβολῇ τῶν αἰτουμένων κατα-
στάσεων παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπιστολήσῃ τὴν προσο-
χήν ὑμῶν εἰς παροχήν ἀφ' ἐνὸς ἑλῶν τῶν αἰτουμένων
στοιχείων καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν πλήρη καὶ πιστὴν
ἀκριβείαν τῶν στοιχείων τούτων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ παρακαλεῖται τὸ παράρτημα
ἑλλάτης Ἀσκηθίου Κρήτης νὰ μᾶς παρέξῃ στοιχεῖα
τὰ ὁποῖα δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἀπὸ 10 Φε-
βρουαρίου ἐ. ε. πρὸς ἡμᾶς αἰτησίᾳ τοῦ καὶ συγκε-
κριμένου.

1) Ποῖα εἶναι τὰ δύο παρεκκλήσια περὶ ὧν ἀνα-
φέρεται αἱ ποὶ κείνται ταῦτα.

2) Εἰς ποίους ἰδιοκτῆται ἀνήκουσι.

3) Ἐὰν οἱ ἰδιοκτῆται τῶν παρεχώρησαν ταῦτα καὶ
δυνάμει τίνος συμφωνητικῶν.

4) Πᾶσαν ἄλλην χρήσιμον πληροφορίαν καὶ σχε-
τικὴν αἰτησὶν ἐπὶ χερτοσήμου ὑπογεγραμμένην ὑφ' ὁ-
λων τῶν αὐτόθι ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἑορτολογίου.

Ὡσαύτως τὰ αὐτὰ στοιχεῖα νὰ μᾶς ἀποστείλῃ
μετ' αἰτήσεως ὁμοίας ὁ ἐν Θεσσαλονικῇ κ. Χ. Παπᾶς
εἰδοποιούμενος ὑπὸ τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ Κοινότη-
τος καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀπὸ 18 παρελθόντος ἐντολῇ τοῦ
δὲν ἀναφέρονται τὰ ἀπαραίτητα ταῦτα στοιχεῖα οὔτε
σχετικὴν αἰτησὶν ὑπέβαλε.

Εἰδοποιεῖται τὸ Παράρτημα Παγώνδας Σάμου
διὰ δέον νὰ μᾶς διευκρινήσῃ ἂν ὑπέβαλε εἰς τὸ Ὑ-
πουργεῖον τῆς Παιδείας αἰτησὶν ὁμοίαν ἢ τὸ ἀποστα-
λὲν ἡμῖν ἀντίγραφον ἐννοεῖ ὅπως ὑποβληθῇ δι' ἡμῶν
καθ' ὅσον δὲν διευκρινίζει ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἂν ὑπε-
βλήθῃ δι' εὐθείας ἢ αἰτήσῃ αὐτὴν καὶ κοινοποιεῖται
ἡμῖν ἀντίγραφον αὐτῆς διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐντολῇ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Σ Ρεωτόπουλος